

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ
และเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3

The Development of Local Curriculum on the topic of “Ka Nom Kong” in the Career
and Technology Subject Areas for Prathomsuksa 6 Students Suphanburi Primary
Educational Service Area 3

อรพิน ทองดี¹, รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง², ผู้ช่วยศาสตราจารย์วราสนา วรภักดิ์³

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

²อาจารย์ประจำ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

³อาจารย์พิเศษประจำ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 3) ศึกษาทักษะการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 และ 4) ศึกษา เจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนวัดวังจิก อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 จำนวนนักเรียน 19 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง 2) แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง มีค่าความเชื่อมั่น 0.955 3) แบบประเมินทักษะการทำขนมกง 4) แบบวัดเจตคติต่อการเรียน มีค่าความเชื่อมั่น 0.904 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า

1. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน คือ 1) การสำรวจความต้องการ 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหา 4) การจัดเนื้อหา 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและวิธีการประเมินผล และได้หลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) เวลาเรียน 6) แผนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อและแหล่งเรียนรู้ และ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
2. คะแนนเฉลี่ยผลการวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. คะแนนเฉลี่ยทักษะการทำขนมกงของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับ ดีมาก

4. คะแนนเฉลี่ยระดับเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด

คำสำคัญ : หลักสูตรท้องถิ่น / ความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง / ทักษะการทำขนมกง

Abstract

The purposes of this research were to : 1) develop of local curriculum on the topic of “ Ka Nom Kong” in the Career and Technology Subject Areas for Prathomsuksa 6 Students ; 2) compare the knowledge about how to make Ka Nom Kong the local curriculum on the topic of “ Ka Nom Kong” of Prathomsuksa 6 Students between pretest and posttest; 3) examine the students’ skills make Ka Nom Kong the local curriculum on the topic of “ Ka Nom Kong” of Prathomsuksa 6 Students ; and 4) study students’ attitude of learning the local curriculum on the topic of “ Ka Nom Kong” of Prathomsuksa 6 Students. The sample was selected using Purposive Sampling of 19 Prathomsuksa 6 Students at Wat Wangchik School in the first semester of academic year 2014. The research instruments consisted of : 1) local curriculum on the topic of “ Ka Nom Kong”, 2) test of knowledge about the Ka Nom Kong making with reliability of 0.955, 3) a skill assessment of Ka Nom Kong making. and 4) an attitude to learn with reliability of 0.904. The data were analyzed in terms of mean, standard deviation, and t-test.

The research findings were as follows:

1. The researcher developed the local curriculum through 7 steps, namely: 1) an exploring the requirement, 2) setting goals, 3) selecting content, 4) organizing the content, 5) selecting learning and teaching experience, 6) managing learning and teaching experience, and 7) evaluating. The local curriculum the following components: 1) curriculum principles, 2) goals, 3) curriculum structure, 4) scope of content, 5) learning time, 6) plan, 7) learning management plans, and 8) measurement and evaluation.
2. The students’ learning achievement after using the local curriculum on the topic of “Ka Nom Kong” of Prathomsuksa 6 Students was higher than before using it ($p < .05$).
3. Average making Ka Nom Kong skill of students the overall in very good level.
4. The students’ attitude towards learning using the local curriculum on the topic of “ Ka Nom Kong” of Prathomsuksa 6 Students was in the highest level.

Keywords: local curriculum / knowledge about how to make Ka Nom Kong / skills make Ka Nom Kong

บทนำ

สภาพสังคมในทศวรรษใหม่ เป็นยุคของความเร็วและความล้ำสมัยของเทคโนโลยีการสื่อสาร ความหลากหลายทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม การหล่อหลอมรวมความคิดและความเชื่อของกลุ่มคนที่บุคคล ในสังคมจะต้องตั้งรับการมีวิถีชีวิตยุคใหม่อย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างมาก ได้ส่งผลกระทบต่อเด็กวัยเรียน ทั้งการดำเนินชีวิตท่ามกลางกระแสเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการศึกษาต่อของบุตรหลาน ตลอดจนการเผชิญสิ่งช่วยหรือตัวแบบที่ไม่เหมาะสม ต่าง ๆ รอบตัว ก่อให้เกิดปัญหาเด็กและเยาวชนอย่างมากทั้งปัญหา ด้านการปรับตัว ปัญหาด้านอารมณ์และ จิตใจ ปัญหาสุขภาพ ปัญหาความรุนแรง ปัญหาเด็กติดเกม ปัญหาทางเพศ ฯลฯ โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน ที่มีทักษะชีวิตต่ำขาดภูมิคุ้มกันทางสังคมที่ดี เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานไปแล้ว อาจเป็นคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต มีปัญหาทางอารมณ์ จิตใจ และความขัดแย้งในชีวิตได้ง่าย ครูจึงต้องจัดกระบวนการ เรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิตเป็นภูมิคุ้มกัน ให้ออกพ้นจาก การครอบงำความคิดของสื่อ เทคโนโลยี และตั้งรับต่อการร้าวรุกทางสังคมอย่างรู้เท่าทัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555, หน้า 1)

จากการศึกษา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2553 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 และหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี กำหนดให้เป็น หลักสูตรแกนกลางใช้ทั่วประเทศนั้น กำหนดโครงสร้าง สาระการเรียนรู้ และจำนวนเวลาอย่างกว้าง ๆ ไม่สามารถกำหนดให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ สภาพแวดล้อม สภาพปัญหาและความต้องการ ของแต่ละท้องถิ่นได้ทั้งหมด แต่มีโครงสร้างยืดหยุ่น ให้สถานศึกษาหรือท้องถิ่นมีโอกาสจัดทำสาระ รายละเอียดบางส่วนให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาและความต้องการได้ โดยจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้น การฝึกทักษะ จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกทักษะการปฏิบัติ ฝึกให้ทำได้ คิดเป็น มีลักษณะอันพึงประสงค์ของท้องถิ่นได้ ทั้งนี้เพราะในแต่ละท้องถิ่นมีการดำเนินชีวิตไปตามสภาพ ที่แตกต่างกัน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3, 2553, หน้า 20)

จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นจังหวัดเก่าแก่จังหวัดหนึ่ง มีความอุดมสมบูรณ์บนพื้นที่ราบภาคกลาง ประชากรที่อยู่อาศัย เป็นคนไทยเชื้อสายจีน ลาว (ลาวเวียง พวน โข่ง คั้ง) กะเหรี่ยง ละว้า เขมร มอญ และ ญวน โดยอาศัยกระจุกกระจายอยู่ในอำเภอต่าง ๆ ภาษาพูด ประชากรส่วนใหญ่พูดภาษากลาง และมีลักษณะ โคนเด่นของสำเนียงที่เรียกว่า “พูดเหนือ” ในหลาย ๆ ท้องที่ใช้ภาษาท้องถิ่นเฉพาะกลุ่ม ส่วนใหญ่นับถือ ศาสนาพุทธ มีประเพณีที่สำคัญ เช่น งานนมัสการหลวงพ่อดโต งานเทศกาลทิ้งกระจาด ประเพณีตักบาตร เทโว ประเพณีกำฟ้าของชาวไทยพวน ประเพณีแต่งงานของไทยโข่ง ประเพณีบุญบั้งไฟ งานอนุสรณ์ดอนเจดีย์ ประเพณีทำบุญตักบาตรกลางน้ำ ประเพณีแข่งเรือยาว (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี เขต 3, 2553, หน้า 10-11) ประเพณีทางพระพุทธศาสนาที่สำคัญอีกประเพณีหนึ่ง คือ ประเพณีทำบุญสารทไทยของ ชาวไทยพวน ตำบลวัดโบสถ์ อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี ชาวไทยพวนจะทำขนมกง ขนมกระยาสารท นำไปทำบุญถวายพระสงฆ์ สำหรับชุมชนชาวบ้านวังจิก ตำบลวังลึก อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี จะทำขนมกงใส่กระจาดถวายพระสงฆ์ ช่วงเทศกาลทำบุญออกพรรษา ปัจจุบันสภาพสังคมเปลี่ยนแปลง ความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี การคมนาคมสะดวก มีระบบชลประทานอุดมสมบูรณ์สามารถทำเกษตร เพาะปลูกได้ตลอดทั้งปี เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวบ้านวังจิกไม่มีเวลาทำขนมกง จึงใช้วิธีการซื้อขนมกง

มาใส่กระดาษถวายพระสงฆ์ในช่วงเทศกาลออกพรรษา ชุมชนบ้านวังจิกมีผู้ทำขนมกงขายในช่วงเทศกาลออกพรรษาและใช้ในพิธีแต่งงาน จำนวน 3 ราย ซึ่งเหลือคนทำขนมกงบ่อยมาก ถ้าไม่มีการถ่ายทอดวิธีการทำขนมกงให้กับรุ่นลูกหลาน คนรุ่นหลังจะทำขนมกงไม่เป็น ประเพณีทำบุญออกพรรษาของชุมชนในอนาคตอาจจะไม่มีขนมกงใส่กระดาษถวายพระสงฆ์ จะเห็นได้ว่าขนมไทยมีส่วนร่วมในวิถีชีวิตคนไทยในทุกเทศกาลและโอกาสต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงความผูกพันและเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมไทยตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน ขนมกงเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นและเป็นเอกลักษณ์ของชาวบ้านวังจิก ซึ่งคนรุ่นหลังควรต้องเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้สืบต่อไป

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้รับผิดชอบงานพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาและเป็นครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จึงมีความสนใจ การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้กับนักเรียนในท้องถิ่น ส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ในการใช้หลักสูตรนี้ เน้นการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ กระบวนการพัฒนาของหลักสูตร ที่เน้นการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝึกปฏิบัติจริง สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน และชุมชนมีส่วนร่วมในการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ มีการถ่ายทอดองค์ความรู้จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ทำให้เกิดความภาคภูมิใจของคนในชุมชนทั้งในส่วนของผู้รู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ผู้ปกครอง ครูผู้สอนและนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาทักษะการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3
4. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร
  - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนในสหวิทยาเขตเมืองสามชุก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 จำนวน 12 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 340 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนวัดวังจิก อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 จำนวนนักเรียน 19 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ขอบเขตตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ตามขั้นตอนของทาบ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง

2.2.2 ทักษะการทำขนมกง

2.2.3 เจตคติต่อการเรียน

3. ขอบเขตเวลา

การทดลองใช้หลักสูตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ ภาคทฤษฎี จำนวน 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง ภาคปฏิบัติ จำนวน 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 6 ชั่วโมง รวมระยะเวลา 16 ชั่วโมง

สมมติฐานการวิจัย

ความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนตามหลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดหลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.2 การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น

1.3 การทำขนมกง

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.5 ทักษะการปฏิบัติกิจกรรม

1.6 เจตคติต่อการเรียน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในประเทศ

2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระเบียบวิธีวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง(experimental research) มีแบบแผนการทดลอง แบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว ประเมินผลก่อนและหลังการทดลอง (one- group pretest-posttest design) (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 138)

2. ขั้นตอนการวิจัย ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

2.1 หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง

ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ได้ใช้รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดของฮิลดา ทาบา ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสำรวจ ความต้องการ

ขั้นที่ 2 การกำหนดจุดมุ่งหมาย

ขั้นที่ 3 การเลือกเนื้อหา

ขั้นที่ 4 การจัดเนื้อหา

ขั้นที่ 5 การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นที่ 6 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้

ขั้นที่ 7 การประเมินผลและวิธีการประเมินผล

สร้างแบบสัมภาษณ์ ความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง จากผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 คน ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 จำนวน 1 คน ครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี จำนวน 5 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 3 คน คณะกรรมการเครือข่ายผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 3 คน และ ผู้รู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น จำนวน 3 คน และสร้างแบบสอบถาม สอบถามความต้องการของนักเรียนโรงเรียน วัดวังจิก จำนวน 19 คน ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง จากการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรตามขั้นตอน 7 ขั้นตอน ดังกล่าวผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 ซึ่งมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) เวลาเรียน 6) แผนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อและแหล่งเรียนรู้ และ 8) การวัดและประเมินผล

2.2 แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 เพื่อวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ซึ่งเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.955

2.3 แบบประเมินทักษะการทำขนมกง วัดความสามารถของนักเรียน เมื่อได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนการทำขนมกงตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการทำขนมกงตามสภาพจริง โดยการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการปฏิบัติงาน (scoring rubric) ศึกษา การให้คะแนนภาพรวมและการให้คะแนนแยกองค์ประกอบ(ชวลิต ชูกำแหง, 2553, หน้า 144-146) ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 มีทักษะการทำขนมกง ดังนี้ 1) ทักษะการคั่ว 2) ทักษะการเคล้าและนวดส่วนผสม 3) ทักษะการทำแป้งข้าวเหนียวเปียก 4) ทักษะการปั้นขนมกง 5) ทักษะการทำแป้งชุบ 6) ทักษะการทอดขนมกง 7) ทักษะการจัดเก็บและบรรจุ 8) ทักษะกระบวนการกลุ่ม

2.4 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ 5 4 3 2 1 จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.904

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 การทดลองเครื่องมือในการวิจัยก่อนใช้จริง (try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทุ่งแฝก ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน โดยนำแผนจัดการเรียนรู้ ภาคทฤษฎีจำนวน 4 ชั่วโมง จัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทุ่งแฝก จากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกงและแบบวัดเจตคติต่อการเรียน แล้วนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง โดยหาค่าความยากง่าย (difficulty) คัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย มีค่าระหว่าง 0.44-0.76 หาค่าอำนาจจำแนก (discrimination) ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนก มีค่าระหว่าง 0.40-0.80 และนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) โดยแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.955 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติโดยใช้สูตร ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ของครอนบาค (cronbach) (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 248) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.905

3.2 การใช้เครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 กับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนจำนวน 19 คน

3.3 ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กับภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้แก่ นางเล็ก ด้วงพันธุ นายการ ด้วงพันธุ และนางเบญจวรรณ ขาวพันธุ

3.4 ทำการเก็บข้อมูลโดยทดสอบก่อนการทดลอง โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง เพื่อนำคะแนนที่ได้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน

3.5 ผู้วิจัยนำหลักสูตรที่กำหนดแนวทางจัดการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปทดลองใช้โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดวังจิก จำนวน 19 คน ภาคทฤษฎีจำนวน 4 ชั่วโมง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนเอง ในภาคปฏิบัติผู้วิจัยได้เชิญภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้แก่ นางเล็ก ด้วงพันธุ นายการ ด้วงพันธุ และนางเบญจวรรณ ขาวพันธุ มาให้ความรู้ สวัสดิการการทำขนมกง ผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนระหว่างเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทุกกิจกรรมโดยใช้แบบประเมินทักษะการทำขนมกง

3.6 เมื่อนักเรียนเรียนครบทุกกิจกรรม ทำการทดสอบหลังการทดลองโดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตร

3.7 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น โดยการตอบแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ โดยผู้เชี่ยวชาญ ใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

4.2 วิเคราะห์ผลการทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง

1) วิเคราะห์ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าระหว่าง 1.00

2) การวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) ได้ค่าระหว่าง 0.44-0.76 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าระหว่าง 0.40 - 0.80

3) วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.955

4) วิเคราะห์ผลการวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้สถิติ t-test dependent

4.3 วิเคราะห์ผลการประเมินทักษะการทำขนมกงของนักเรียน ขณะเรียนภาคปฏิบัติ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

4.4 วิเคราะห์ผลการวัดเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

1. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน คือ 1) การสำรวจความต้องการ 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหา 4) การจัดเนื้อหา 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และ 7) การประเมินผลและวิธีการประเมินผล และได้หลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้าง 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) เวลาเรียน 6) แผนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อและแหล่งเรียนรู้ และ 8) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2. คะแนนเฉลี่ยผลการวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. คะแนนเฉลี่ยทักษะการทำขนมกงของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับ ดีมาก ($\bar{X} = 3.53$, S.D.= 0.59) เมื่อพิจารณารายข้อการประเมินพบว่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ทักษะการคว่ำ ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = 0.45) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ทักษะการทอดขนมกง ($\bar{X} = 3.26$, S.D. = 0.73)

4. คะแนนเฉลี่ยระดับเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X} = 4.65$, S.D.= 0.61) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่ 17 การทำขนมกง เป็นสิ่งที่ควรอนุรักษ์ให้อยู่คู่กับท้องถิ่น ตลอดไป ($\bar{X} = 4.84$, S.D.= 0.50) และข้อที่ 19 นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจ และชื่นชมผลงาน การทำขนมกงของตนเอง ($\bar{X} = 4.84$, S.D.= 0.38) มีระดับเจตคติที่สูงที่สุด คือ มากที่สุด ส่วนข้อที่ 5 หลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำขนมชนิดอื่น ๆ มีระดับเจตคติต่ำที่สุด คือ มาก ($\bar{X} = 4.37$, S.D.= 0.76)

อภิปรายผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 พบว่าหลักสูตรท้องถิ่นมีความละเอียดสมบูรณ์ ทำให้ได้หลักสูตรที่สอดคล้องกับแนวคิดของปราชญ์บัณฑิตเรื่อง

(2552, หน้า 15) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นแนวทางในการจัดมวลประสบการณ์แก่ผู้เรียน หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนแผนที่เดินเรือซึ่งบอกให้กัปตันหรือครูผู้สอนรู้ว่าจะต้องตั้งเข็มทิศไปทางใดและจุดหมายปลายทางของการเรียนการสอน คืออะไร และระหว่างทางที่ไปจะต้องทำอะไรบ้าง เป็นต้นว่าต้องใช้สื่อหรืออุปกรณ์ช่วย หรือต้องมีการตรวจสอบประเมินผล หรือต้องปรับปรุงวิธีการอย่างไรอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนนั้นตัวผู้เรียนก็จำเป็น ต้องทราบล่วงหน้าว่าจะได้เรียนรู้อะไร และจะได้รับผลอย่างไร นอกจากนี้จะต้องเตรียมการอย่างไร จึงจะสามารถเรียนรู้และได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย การที่การเรียนการสอนจะบรรลุได้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนจะต้องมีสิ่งที่จะช่วยกำหนดแนวทางเพื่อให้แต่ละฝ่ายปฏิบัติหน้าที่ได้สอดคล้องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน และสิ่งดังกล่าวนั้นก็คือ หลักสูตร ถ้าหากไม่มีหลักสูตรก็สอนไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าจะสอนอะไร หรือถ้าจะสอนโดยคิดเอาเองก็เกิดความสับสน โดยที่อาจสอนเข้าไป ซ้ำมาไม่เรียงลำดับตามที่ควรจะเป็น ผลการเรียนรู้อาจไม่เป็นไปตามที่คาดไว้

การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ได้นำแนวคิดของฮิลดา ทาบามาพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งมี 7 ขั้นตอน สอดคล้องกับงานวิจัยของเผด็จชัย มาพันธุ์ (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาสูตร เรื่อง การทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาหลักสูตรผู้วิจัยได้ดำเนิน การพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) การกำหนดจุดมุ่งหมาย 3) การเลือกเนื้อหา 4) จัดเนื้อหา 5) เลือกประสบการณ์การเรียนการสอน 6) การจัดประสบการณ์ การเรียนการสอน 7) การประเมินผล และวิธีการประเมิน และได้หลักสูตร ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้ 1) หลักการของหลักสูตร 2) จุดมุ่งหมาย 3) โครงสร้างหลักสูตร 4) ขอบข่ายเนื้อหา 5) เวลาเรียน 6) แผนการจัดการเรียนรู้ 7) สื่อการเรียนรู้ 8) การวัด และประเมินผล

ตอนที่ 2

1) ผลเปรียบเทียบผลการวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

ผลการวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องจากรูปแบบและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นข้อมูลในการกำหนดโครงสร้างหลักสูตร โดยองค์ประกอบของหลักสูตรท้องถิ่นที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง ขอบข่ายเนื้อหา เวลาเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ การวัดและการประเมินผล การเรียนรู้ มีความเหมาะสมและสอดคล้องกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทาบามา (Taba, 1974, pp.424-425) กล่าวไว้ว่า หลักสูตรที่ดีต้องประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบ คือ 1) วัดอุปประสงค์ทั่วไปและวัดอุปประสงค์เฉพาะวิชา 2) เนื้อหาสาระและประสบการณ์ 3) กระบวนการจัดการเรียนการสอน และ 4) การประเมินผล ซึ่งการกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรให้มีความสัมพันธ์เชื่อมโยง มีความต่อเนื่องกันและสอดคล้องกัน จะทำให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพ แนวทางการจัดการเรียนรู้ต้องทำให้นักเรียนมีคุณลักษณะตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เมื่อนำโครงสร้างหลักสูตรท้องถิ่นที่พัฒนาแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาและด้านการวัดและประเมินผล ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 แสดงว่าหลักสูตรท้องถิ่นฉบับร่างมีความสอดคล้องและเหมาะสมในการนำหลักสูตรท้องถิ่นฉบับร่างไปใช้ และเมื่อนำหลักสูตรท้องถิ่นไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนวัดวังจิก

เพื่อหาข้อบกพร่องและทำการปรับปรุงจนได้หลักสูตรท้องถิ่นที่ดีและมีคุณภาพ สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ ส่งผลให้นักเรียนมีผลการวัดความรู้เกี่ยวกับการทำขนมกงสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสง่า แดงวงษ์ (2552, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพัฒนาหลักสูตรการทอผ้าจากภูมิปัญญาท้องถิ่นบ้านหนองกระทุ่ม สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ผลศึกษาทักษะการทำขนมกง ตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน และได้เรียนรู้จากผู้รู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น มีการสาธิตการปฏิบัติทักษะการทำขนมกงจากภูมิปัญญาท้องถิ่นทุกขั้นตอน นักเรียนสามารถปฏิบัติตามได้ทุกขั้นตอน สอดคล้องกับงานวิจัยของรจนาเล่าสุริพงษ์ (2552, หน้า 150-152) ได้ศึกษาการพัฒนาหลักสูตร เรื่อง สบู่ดำพืชพลังงานในท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า ทักษะการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนระหว่างเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก

3) ผลศึกษาเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง การทำขนมกง กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัวเกี่ยวข้องกับประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตของชุมชน สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน ทำให้เกิดความภาคภูมิใจผลงานของตนเอง มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ได้ฝึกทักษะกระบวนการทำงานกลุ่ม ช่วยเหลือเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน สร้างความสามัคคีและความอดทนต่อการทำงาน ทั้งยังเป็นการปลูกฝัง การอนุรักษ์ความเป็นไทย เกิดรักความภาคภูมิใจท้องถิ่นของตนเอง ทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551, หน้า 223) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึก ความเชื่อ ความศรัทธาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ช่วยกระตุ้นจิตใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เช่น สนับสนุนหรือต่อต้าน ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัย ชัยรัตน์ แดงวงษ์ (2552, หน้า 111-115) ได้พัฒนาหลักสูตรการสอนพุดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 3 การประเมินด้านเจตคติ พบว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนตามหลักสูตรการสอนพุดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้งาน

1.1 ก่อนนำหลักสูตรไปใช้ครูควรศึกษารายละเอียดต่างๆ ของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรให้เข้าใจ เพื่อให้สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน

1.2 ครูควรศึกษาขั้นตอนการทำขนมกง และฝึกปฏิบัติการทำขนมกงจากภูมิปัญญาท้องถิ่น

เพื่อมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถช่วยแก้ปัญหาที่ท้องถิ่น อธิบายเพิ่มเติมหรือชี้แนะเวลานักเรียนฝึกทักษะการทำงานกันได้

1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดแหล่งเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ อย่างเพียงพอ หลากหลาย ยืดหยุ่นเวลาให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องกับเนื้อหา เวลาเรียน และสภาพความเป็นจริงของท้องถิ่น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งต่อไปควรนำไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4- 6 และควรจัดเป็นหลักสูตรฝึกอบรม

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ในเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาท้องถิ่น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). แนวทางการพัฒนาทักษะชีวิตบูรณาการการเรียนการสอน 8 กลุ่มสาระ

การเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย .

ชวลิต ชูกำแหง. (2553). การประเมินการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาสารคาม:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ชัยรัตน์ แดงวงษ์. (2552). การพัฒนาหลักสูตรการสานพัดด้ามจิวจากผิวไม้ไผ่ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุพรรณบุรี เขต 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

ปราโมทย์ จันทร์เรือง. (2552). การพัฒนาหลักสูตร. ลพบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

เผด็จชัย มาพันธุ์. (2555). การพัฒนาหลักสูตร เรื่อง การทำไม้กวาด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและ

เทคโนโลยี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

พิชิต ฤทธิจัญญ. (2551). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:

เฮ้าส์ ออฟ เคอร์มิสท์.

รจนา เล้าสุริพงษ์. (2552). การพัฒนาหลักสูตร เรื่อง สุนัขดำพิชพลังงานในท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้

วิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

สง่า แดงวงษ์. (2552). การพัฒนาหลักสูตรการทอผ้าจากภูมิปัญญาท้องถิ่น บ้านหนองกระทุ่ม

สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษสุพรรณบุรี เขต 3. (2553). กรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น. อัดสำเนา.

Taba, Hilda. (1974). *Curriculum Development : Theory and Practice* (4th ed). New York: Harcourt, Brace And World Nic.